

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Modi LX Sacrae Orationis variè Formandæ

Kojałowicz, Kazimierz Wijuk

Antverpiae, 1668

Modus XLIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69292)

nis Divinæ, in Michaelē sese ostentantis, reverentes. Quis ut Deus? Pugnabant & silebant in aëre tumentes, in silentio humiliationis per Michaelē superventuræ, conscii: Quis ut Deus? Pugnabant & silebant in sui dejectione irati & frendentes, in silentio, munera, & honores amplissimos divo duci, à Deo collatos admirantes: Quis ut Deus? cum scilicet Michael, Dux Magnus, Archangelus, Princeps, Præfectus Hierarchiarum cælestium. Præpositus animarum, Defensor universalis Ecclesiæ pronuntiatus, adeoque dignus habitus, qui Dei personam, & nomen, vicariè gereret, ut deinceps patuit; cum tradens tabulas Moyfi dixit. *Ego sum Dominus Deus tuus* quæ verba attribuit Angelis D. Paulus ad Galat. 3. 19. & interpretes de Divo Michaelē intelligunt, apud Corn. Est igitur, cur illi, tantam dignitatem ex merito acquisitam, gratulemur, & nos ejus patrocinio commendemus, atq; virtutes imitando, magis quam quæstionibus urgendo, quis porro sit Major in Regno cælorum, intelligamus.

MODUS XLIII.

Per revictionem & assertionem
causarum.

PRimum propositionis præfixæ illæ, causæ redduntur, quæ aut non sunt ejus causæ, aut tan-

tantum putatæ causæ, aut insufficientes; atque a deò rursus, aut simpliciter reprobantur, aut explicantur, aut distinguuntur. Tum vero, ad veras solidasque causas, aut causam descenditur, & pro rei exigentia, una ex illis, pluresve asseruntur. Hac ratione dicturus aliquis Dominica IX. à Pentec. inquireret, causas, unde profectæ censerideberent Christi lacrymæ, rejectisque illis quæ ex conturbatione imaginationis ac passionû: item ex apprehensione damnorum temporalium, in hominibus evenire solent; in solam Christi, referret factum misericordiam: quæ tot populis æternum interituris, compateretur. Similiter Dominica V. Epiph. posset super illa verba *finite &c.* inquiri, Cur Deus peccatores toleret? hic sit

P R A X I S.

Dominica XV. à Pentecost.

*Ecce defunctus efferebatur Filius unicus Matris sue,
Luc. 7.*

Accessus & Propositio. Defunctum hunc, quem hæc verba unicû Matris appellant, verba Servatoris eundem à morte excitantis adolescentem, declarant, *Ait enim, adolescens tibi dico surge.* Hæc mors? quam immitis es, quæ nulli sexui, nulli ætati parcis, tenerosque flores, cum maturo gramine metis. Hoc enim vero fortassis Tiberius aliquis, queri meritò possit apud Sueton. *Sibi immeritò, tam immaturè, vitam eripi,* sed absit id, à Christianis animis, quibus idem cum Deo velle, ac nolle sit ne-

cessè

esse. Nam sicut corona soli Principi competit, sic propria voluntas, soli Deo. Unde, cum homo vult aliquid per propriam voluntatem; Deo aufert, quasi suam Coronam. D. Anselm. cap. 8. Similit. Illud tamen humiliter hodie inquirere licuerit. Cur Deus sæpe immaturas in multis mortes permittat

Confirmationis prima pars, per rejectionem aliquarum causarum.

Fato id in primis quodam agi nonnulli credunt, quod nascentes premere cum cæperit, non prius desinat, quàm opprimat. Scribunt scilicet illi, qui apud Franc. Patrit. lib. 3. de siderum natura, ratiocinantur, animos nostros, Divino nutu, signiferum latumque orbem delapsos: ex cælestibus sphaeris, suos motus accipere: adeoque vitam, ejusque durationem, ab astris & fati pendere, insolenter affirmant: tantoque insolentius, quia iidem & Deum & fatum colunt. Verissimè de ejusmodi Aug. Dum fata sequuntur, fatuos se ostendunt. Posuerunt signa sua, signa ait Psalter 73. & non cognoverunt sicut in exitu super summum. Fallax invenitur Mercurius, mendax Saturnus, insanus Jupiter, stultus Mars, quia qui eos in signa sua (neque enim, ad id à Deo sunt creata) eligunt; quamvis eam scientiam credantur petere à summo; non cognoscunt sicut in exitu latere illos debet egressus è vita, sicut latuit ingressus: & quemadmodum incertissimi

sunt quæ illos mors, aut ubi expectet: ita id aliis nuntiare, nequaquam possunt: sed nec possunt invenire causas, quæ eam aliunde inferunt, quàm à nutu Dei. Domini enim Psal. 67. *Domini exitus mortis, & Psal. 74. Quia neque ab oriente neque ab occidente, neque à desertis montibus, scilicet mors venit, quia Deus Judex est: sed à solius Dei decreto.* Certius igitur, affirmaverit aliquis, imaturas mortes, peccatorum, maturata esse supplicia. Edictum scilicet Psal. 54. *Viri sanguinum & dolosi non dimidiabunt dies suos.* Quare cum eam pœnam, conscius culpæ deprecaretur David Psal. 101. dicebat. *Ne revoces me in dimidio dierum meorum, & Ezechias, conscius innocentis vitæ, accepto nuncio ingruentis mortis, flevit valde Is. 38 causamque lacrymarum, his, enunciavit. In dimidio dierum meorum, evadam ad portas inferi quod erat, subvereri, ne innocens morte peccatorum decederet.* Et hoc quidem in multis verissimum est; vitam eorum in pœnam vitiorum præcidi: unde, & in exemplis sacris legitur; juveni ad furcam ituro, canitiem subitam erupisse, significatumque cælitus, ad eam ætatem, ac canitiem perventurum fuisse: nisi sceleribus, vitam demerisset. Accedit scelestos ac insolentes homines, dum sibi omnia concedunt, ebrietatibus gulæ, luxuriæ aliisque peccatis immergi: quæ vitam gravissime minuunt. Absit tamē, universum istud concludamus dicente scriptura Sel. 4. *Iustus si morte præoccupatus fuerit in refrigerio erit. Et, consummatus in brevi, complevit tempora multa.* Quæri potest, Cur poenam peccati, quæ est mors, prius

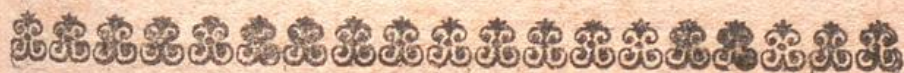
prius fuerit Abel justus, quam impius Cain, ad quod respondens D. Ambrosius lib. 2. de Abel & Cain cap. 10. *Nonne in his, aperte vox Dei clamat, Errant qui putant, hic esse omnem vivendi gratiam. Ecce enim justus, innocens, pius propter gratiam devotionis, odia Tui incurrens, immaturus adhuc ævi, sublatu*s est parricidio; at iniquus sceleratus, impius etiam cede fraternâ pollutus, longævâ duxit aetatem, duxit uxorem, posteritatem reliquit, urbes condidit, & hoc meruit permissione Divinâ, quo etiam congruenter revoces, ipsam significationem Abel. Nam Abel interpretatur dupliciter 1. Quid hoc? 2. Vanitas luctus. Non immerito itaque ac sæpe, lugentibus de immatura morte dixeris, quid hoc? quo hæ lacrymæ, quo fletus. Vani sunt luctus & Vanitas.

Confirmationis secunda pars per assertionem causarum.

Non alio igitur mortes præmaturæ referendæ, quam quo vita refertur. Quis dicit, cur alii hoc, illo alii sæculo nascantur? cur sub his primipilus nonnulli, nonnulli sub aliis? illud indubitatum est, omnes hos vitæ & mortis eventus, à beneficentissima Dei providentia, & nostræ salutis desiderio provenire: quod quidem in præmatura morte, respectu illorum imprimis, certum est de quorum similibus Sap. 4. *Placens Deo, factus est dilectus, & vivens inter peccatores translatus est. Raptus est ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius.* Solabatur timores suos olim Seneca

de Remed. fortunæ. Juvenis inquit moriar? fortasse alicui malo subducar, quod si nulli alii, certe vel servituti. Juvenis moriar? Non refert quot annos habeam, sed quod acceperim. Si plus vivere non possum, hæc est senectus mea. Non iniqua multis solatia, sed longe his meliora. *Raptus est, ne malitia mutaret intellectum ejus &c.* Hæc servus Dei fidelis, sæpe cogitet, & mortem immaturam non timebit, misericordiasque Dei cantabit, quas liberalissimus Dominus largius effusus, ita in Evangelio mortem incertam, ideoque sui varios etiam status vagam omnibus denuntiat, ut continuo præmoneat. *Vigilate, vigilate.* Certissima est mors & post hoc judicium. Nolo illam vobis esse noxiam, ideo, *vigilate.* Hinc August. de 10. chordis. *Ante ultimum judicium Dei tui, compone causam tuam. Tunc erit ipse judex cause tue, qui modo testis vite tue. Possibilitatem mortis initium vite facit. Incertus ergo dies, tanquam quotidianus sperandus est. Et idem alibi. Latet ultimus dies ut observentur omnes dies.* At inquires: si salutis nostræ hac mortis vicissitudine, consuli debuit? multo melius consultum fuisset, ejus certitudine. Nemo se ad illam non securissime præpararet, si injussuram certò cognosceret. Quid verbis promittis, quod rebus negas? Quid spondes facturum, quod facere cum possis, non vis? Pœnitentiam te gesturum, si deinceps mors, immineat, promittis? Gere modo, & mortem non timebis. Anne tunc verè pœniteres, cum jam peccare non posses, qui nunc pœnitere non vis, ut peccare pergas! Sera nimis pœnitentia, &
raro

raro sincera, quando tunc de peccatis dolemus, cum nos peccata, velimus nolimus deserunt; & dolere de iis nolumus, cum peccata deserere potuimus. Tali inquit D. Ambros. *pœnitentiam promittere ut possim, veniam promittere non possum.* Et D. August. Ser. 71. ad fratres in erem; *Satis alienus est à fide, qui ad agenda pœnitentiam, tempus senectutis expectat.* Subjiciamus igitur nos sub potenti manu Dei, amplectamur benignissimum mortis variæ adeoque immaturæ decretum; etsi sapimus, quotidie mortem expectemus, ut quotidie parati, salutem facilius consequi possimus.

MODUS XLIV.

Narratorius sive Historicus, cum nimirum res gestæ alicujus, continua narratione explicantur: singulis aut pluribus punctis & circumstantiis rerum insistendo, eas explicando, exaggerando, & congruis doctrinis ac affectibus amplificando, uti eo possumus potissimum in narratione Passionis servatoris nostri, in Historia Nativitatis, Resurrectionis, Ascensionis; itemque festis aliorum Sanctorum, in quibus res piè ab illis gestæ, memoriâ Ecclesiæ celebrantur. In iis etiam solennitatibus, quæ, piæ meditationi, ex conformitate rationabili factorum plura suggerunt, quam de iis, in scriptura habeatur. Hac ratione in
assum-